

The background of the cover is a vibrant, fiery red and orange. A young girl with long, dark, flowing hair is seen from behind, walking up a wide, glowing staircase that leads towards a bright, golden light at the top. On either side of the staircase are large, dark, skeletal structures that resemble dragon heads or giant skulls, with glowing eyes and sharp teeth. Above the girl, a large, ornate golden key is positioned horizontally, with its head on the left and its shaft extending to the right. The key has intricate designs on its head and shaft. The overall atmosphere is one of mystery and adventure, with a strong emphasis on the colors of fire and gold.

JANE DOE

KLÍČ
KE VŠEM
DUŠÍM

JEREMY LACHLAN

JANE DOE
KLÍČ KE VŠEM DUŠÍM

Copyright © 2021 Jeremy Lachlan

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Piontková, 2021

Cover © Bruno Iacopo, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1680-7 (pdf)

JANE DOE

KLÍČ
KE VŠEM
DUŠÍM

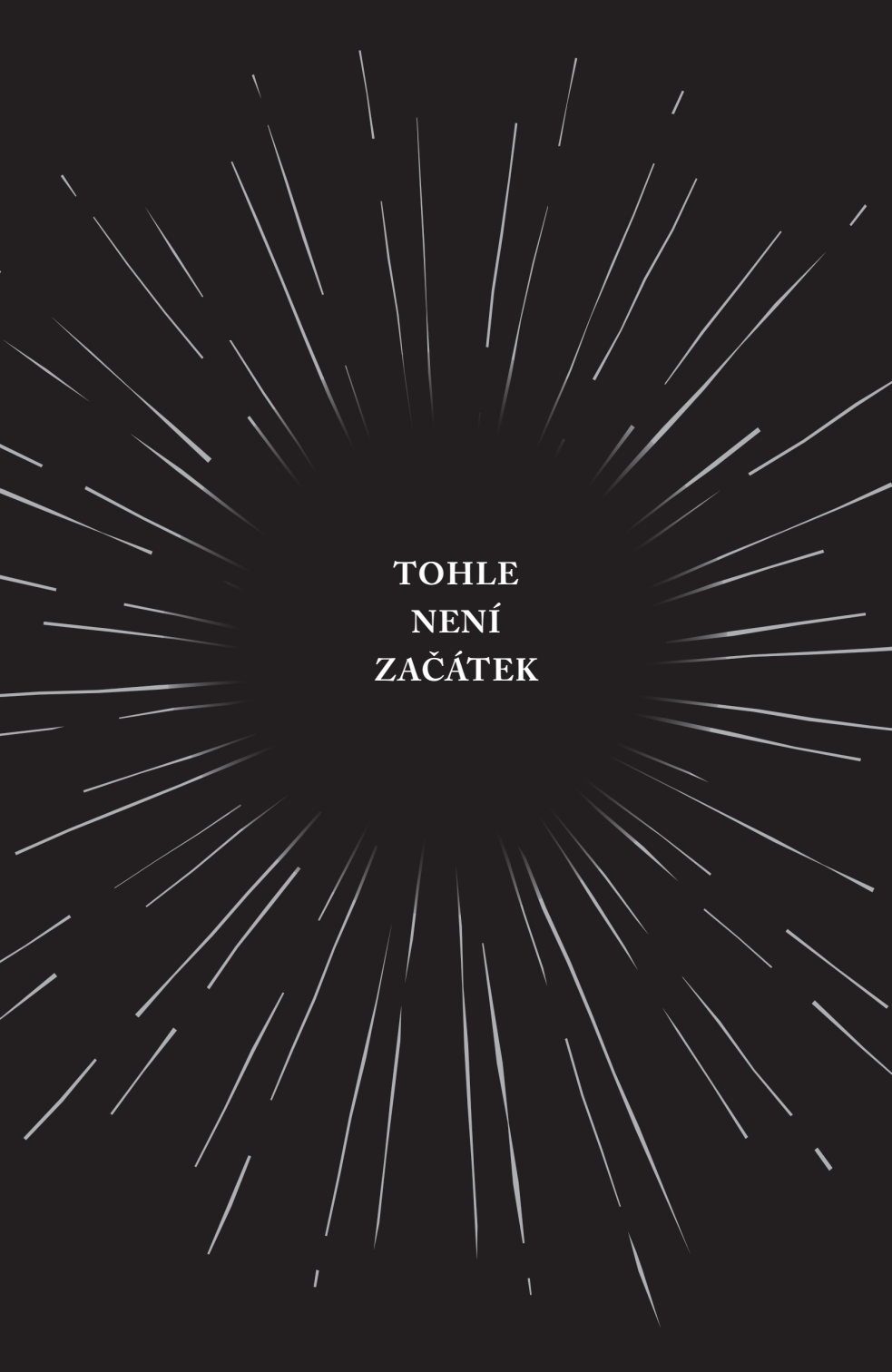
JEREMY LACHLAN

*Mámě a tátovi, znovu,
protože dobrodružství ještě neskončilo.*

„Mějte se na pozoru při překročení prahu do Jiného světa. Jaké zlo se skrývá ve stínech? Jaká temnota leží uvnitř?“

– *Winifred Robinová a Putování zlodějů*

TOHLE
NENÍ
ZAČÁTEK

POSLEDNÍ NESMRTELNÝ

Stojí na balkoně před ohnivým jezerem, uchvácen rozvířenou lávou a šlehajícími plameny. Kamenné sloupy tohoto kdysi velkolepého sálu Paláce červeně září. Strop je znečištěný popelem a rozpadá se. Z horního patra stéká proud lávy. Tam nahoře je oslabená brána do Jiného světa. Do světa ohně. Láva obklopuje jeho doupě, plíží se dolů chodbami, propaluje se dveřmi, ale jemu to nevadí. V jeho domovském světě jsou také sopky. Umírající pouštní svět, který nechal za sebou. Láva mu připomíná, co všechno obětoval. Plameny mu připomínají ji. Láva mu navíc nemůže ublížit. Nic mu nemůže ublížit.

Už dávno se o tom ujistil.

Balkon pokrývá hrubá mozaika zrezivělého kovu, stejně jako stěny a podlahu za ním. Chrání kámen. Ne proti lávě, ale proti jeho hořkému, zkaženému dechu. Line se z porcelánových rtů jeho poloviční masky. Pomalé, táhlé vrčení. Jeho oči žhnou odraženým plamenem.

Kam míří třetí klíč?

Tato otázka ho sužovala už od onoho incidentu ve vlaku. Byl tak blízko – dívka byla téměř jeho – ale díky tomu zrádci Hikorymu a dívce s nožem unikla.

Ne nadlouho. Brzy bude znát všechny odpovědi, které potřebuje.

Dvě kožené hlavy za ním vpochodují na balkon a táhnou mezi sebou zbitého muže. Jeho hnědé oči jsou podlité krví a roní slzy. Někteří mu říkají John Doe – někteří Charlie Grayson – ale Roth ví, že mužovo nejoblíbenější oslovení je táta. Kožené hlavy ho pustí, postaví se do pozoru a zasalutují.

„Další rozhovor tak brzy?“ John zakašle a zachroptí.

„Začínáš být zoufalý, starouši.“

Kožené hlavy *zaťukají a zaklapou*, zavrčí do svých plynových masek a namíří své zbraně na Johnovu hlavu.

Roth se za smrtelného chroptění znovu zhluboka nadechne.

„Víš, možná bys měl čas od času popřemýšlet o mátovém čaji,“ řekne John. „Začni s tím dechem něco dělat.“ Znovu zakašle a plivne směrem k Rothově noze.

„Tak do toho. Dělej, jak nejhůř umíš.“

Roth by se usmál, kdyby mohl. *To dělám vždycky.*

Chytá Johna za krk, zvedne ho na nohy a zírá do jeho zoufalých očí, stejně jako ve vlaku. A stejně jako ve vlaku se Johnovy nohy začínají chvět. Nemůže dýchat. Dusí se.

Roth v něm čte, vnika do jeho mysli.

Chce vědět všechno. Umístění Kolébky i to, kde by Johnova milovaná Elsa mohla vzít druhý klíč. Silné stránky, obavy i slabé stránky třetího klíče, prostě každou maličkost, která dívku motivuje. Cítí, jak se John brání a rozptyluje jeho myšlenky, ale Roth už brzo odhalí pravdu.

Každý nakonec povolí.

Johnovi z nosu vytéká čerstvý pramínek krve a po tváři mu stéká rudá slza. Roth to nesmí přehnat, pokud chce muže udržet naživu, a tak přeruší spojení a ustoupí. John se zhroutí, ale na tom nezáleží. Roth objevil něco nového.

To dítě to neví.

„Máš pravdu,“ zasípe John. „Neřekl jsem jí, že je třetím klíčem. Nemohl jsem. Ale dřív nebo později to zjistí, a až se tak stane, bude mnohem silnější, než si dokážeš představit.“ Široce se usměje. „Nemůžeš vyhrát, Rothe. Nevyhraješ. Jane je statečná. Inteligentní. Má přátele a obrovský náskok. S trochou štěstí právě teď vstupuje do Kolébky.“

Tentokrát nepřijde žádné varování. Roth přitlačí Johna k ocelové podlaze, znovu se dobývá do jeho mysli a vrčí u toho do masky.

Já tu dívku najdu. Nemůže utíkat věčně.

**ČÁST
ČTVRTÁ**

HLASY V JEJÍ HLAVĚ

Je tady další věc. Myslím, že jsem stará, jako vážně stará. Technicky vzato jsem starší než kdokoli, koho jsem kdy potkala. Jsem starší než vrásčitá a zjizvená Winifred. Starší než Hikory, který byl uvězněn uvnitř Paláce dva tisíce let. Starší než Roth, který se, alespoň pokud vím, může blížit ke svým miliontým prvním narozeninám. Sakra, myslím, že jsem stará jako Palác sám – právě jsem strávila mraky let svého života jako dítě, zamčená v Kolébce všech světů, kde jsem slintala na základní kámen uprostřed ohavného Moře.

Ale *tohle* přece není to, co měli Stvořitelé na mysli.

Určitě jsem neměla uvíznout na Bluehavenu na čtrnáct let bez ponětí o tom, kdo nebo *co* jsem. Táta určitě neměl zmizet. Mé dobrodružné putování přes Palác – to ohrožené místo mezi místy – nemělo být tak zatraceně obtížné. Sníh, nastražené pasti, masožravý les a splašený vlak. Hikoryho lži a Violetiny hezké oči. Bouřlivá řeka a zlí, přerostlí, krvaví pulci. Plechopsi, kožené hlavy a Roth. Jedna kalamita za druhou.

Určitě bych teď neměla být *tady*, trčet v umírajícím Jiném světě. Ze všech možných míst zrovna na Arakaanu.

Rothův domovský svět.

Pouště jsou nejhorší. To horko. Ta záře. Potím se a potácím se pod dvěma slunci celé ráno bez jídla, bez vody, nemám tušení, kde jsem, a neviděla jsem nic. Žádný tábor, žádný pramen, žádné koně, žádný kmen. Jen vyprahlá obloha a tahle nekonečná solná pláň. Dokonce i můj stín se pokouší tomu horku uniknout, krčí se pode mě, když slunce dosáhnou pravého poledne.

Při téhle rychlosti budu mrtvá do soumraku.

Na obzoru se vlní fata morgána. Vidina jezera, které se rozlévá přes poušť, na mě mrká a škádlí mě. Když pomyslím na to, že jsem ještě včera byla uvnitř Paláce, obklopena peřejemi a vodními víry, kde jsem se doslova topila ve vodě. Olíznu si popraskané slané rty. Zdá se, že poušť se naklání a houpe, ale musím zůstat ve střehu, musím jít dál. Musím se vrátit k Violet a taky najít Hikoryho.

Výhoda všeho toho chození je, že jsem měla dost času na urovnání zmatku v hlavě. Myslím, že celkově jsem tu situaci včera večer zvládla dobře. Jistě, zvracela jsem, způsobila krátké menší zemětřesení, utekla do pouště a křičela, dokud mi nepřeskočil hlas, ale neomdlela jsem ani nebrečela, a to je něco. To vůbec není špatné na holku, která právě zjistila, že celý její život byla lež.

Pak se přihnala písečná bouře požírající poušť i hvězdy. Ta věc mě pohltila během pár vteřin a zamávala se mnou. Snažila jsem se běžet zpět k táboru – přísahala bych, že jsem slyšela Violet křičet moje jméno – a to byla moje největší chyba. Jak jsem se rozběhla, nemohla jsem zastavit. Běžela jsem a běžela skrz skučící tmu, trásla jsem se, dusila a brečela. To, že to nebyla bouře, před čím jsem utíkala,

jsem si uvědomila, až když mi nohy vypověděly službu. Jakmile obě slunce vyšla, bouře se přehnala a já jsem uvízla uprostřed ničeho, pouze s hlasy ve své hlavě.

Můj bože, ty to vážně nevíš.

Měli malého chlapce. Umřel, Jane.

Našli tebe. Vzáli tě z Kolébky.

Já jsem třetí klíč. Já jsem třetí klíč. Já jsem třetí klíč.

Já jsem třetí klíč od Kolébky. Je záhadou, jak mě Stvořitelé vytvořili. Ani to nechci vědět. Důležité je, *proč* mě vytvořili. Já jsem plán B, jsem tajná zbraň Stvořitelů, kterou po sobě zanechali pro případ, že by nějaký nesmrtelný šílenec někdy napadl Palác. Jejich tak posvátné – nyní umírající – dílo.

Dva běžné klíče k otevření Kolébky.

Jeden klíč z masa a kostí, který je bude ovládat.

Já.

Ale co to znamená? Co tam mám dělat? Uzdravit všechny brány? Chránit všechny Jiné světy? Jak můžu zachránit Palác, když zatím jsem ho jen ničila?

Nemůžu uvěřit tomu, že ti to neřekl.

Táta. John Doe, Charlie Grayson. Muž s příliš mnoha jmény. Část mě na něj chce křičet, strčit do něj, říct mu, že ho nenávidím, jen abych viděla, jak by zareagoval, protože to je věc, ke které se pořád vracím, věc zasahující hluboko. Koneckonců, není to můj pravý otec. Je to jen nějaký muž. Cizinec, který vytáhnul dítě s jantarovýma očima z Kolébky a zaplatil za to tu nejvyšší cenu. Člověk uvězněný ve světě nočních můr po dobu čtrnácti let – sevřený přízrakem, strážcem Kolébky – neschopný mluvit, sotva schopný chodit, zatímco to děvčátko vyrostlo v dívku. Dívku, která o něj pečovala den za dnem, protože nic lepšího neuměla.

Protože se nikdy nedozvěděla pravdu.

„Ne,“ řeknu.

Starala jsem se o něj jednoduše proto, že ho mám ráda. Je to jediná rodina, kterou jsem kdy měla. Nemůžu ho vinit za to, že mi hned neřekl pravdu. Myslím, že se mi to chystal říct ve vlaku.

Ano, Jane, narodila ses v Paláci, ale...

Táta obětoval svoji svobodu na spirálové cestě, abychom mohli uniknout. Řekl mi, že mě miluje, ale co se stane, až bude po všem? Kam půjdeme? Co budeme dělat? Už mě nepotřebuje. Může si sám vařit, uložit se do postele, číst si sám příběhy. Co když se bude chtít vrátit do svého domovského světa, Tallisu, beze mě? A co Elsa? Půjde s ním?

Včera v noci nemohla pohled na mě snést. Stále nevím nic o jejím životě tady na Arakaanu nebo o tom, co se jí stalo uvnitř Kolébky potom, co se s tátou rozdělili. Řekli byste, že po všech těch letech o tom – o něm – nezmlkne, ale ne.

Nezvoládu to, řekla. Myslela jsem, že jsem dost silná. Promiň.

Budu si s ní muset promluvit, jakmile najdu cestu zpět do tábora. Nebo jakmile najdou oni mě – protože oni jsou tam venku, určitě právě teď pročesávají poušť.

Taky chci dostat zpátky svůj klíč – ten skutečný klíč.

„Zlodějský pitomci,“ zabručím.

Ale musím na ni být milá. Přece jen je Elsa jediná, kdo nás může vzít do Kolébky. Jediná, která ví, kde se nachází ten opravdový druhý klíč.

Kde že říkala, že je ukrytý?

Starobylé město směrem na západ. Úkryt v kaňonu, do kterého lidé z této oblasti utekli již dávno.

Už jsem ztratila falešný klíč, který mi včera večer dala. Ztratila znamená, že jsem hodila ten nepoužitelný kus

odpadu během bouřky tak daleko, jak jsem mohla. Elsa bude našťvaná, ale to mě právě teď trápí ze všeho nejvíce.

Vzduch v tomto světě chutná divně. Hořce. Smrdí jako hořící uhlí, i když nebe je jasné. Cítím se, jako bych pocho-
dovala neviditelným ohněm. Bosé nohy mám odřené doru-
da a křupou po tvrdé krustě soli.

Poznámka pro mě – až příště utečeš do pouště, vezmi si vhodnou obuv.

Zastavím se. Dalekohledem vytvarovaným z dlaní se roz-
hlédnu po holé pustině. Žádní ptáci. Žádné mouchy. Ani
závan větru. Obkličuje mě ticho pouště. Zvláštní. V Palá-
ci jsem byla obklopená stěnami a tady nejsem obklopená
ničím, ale přesto mi to připadá stejné. Plné těžkého, dusi-
vého ticha.

Jak je možné cítit se tak stísněně na tak otevřeném pro-
storu?

„Pokračuj,“ říkám sama sobě, „jediná cesta vede kupředu.“
Nemůžu tu umřít. V sázce je toho příliš.

Jsem třetí klíč. Jsem třetí klíč. Jsem třetí klíč.

*To vysvětluje vše, řekla Violet. Ty otřesy. Tvoje sny. Tvoje
propojení s Palácem.*

Důvod, proč mě chce Roth dopadnout.

Všechno to teď dává smysl. Roth chce ovládnout Palác.
Myslí si, že toho dosáhne, když se dostane do mé hlavy, když
mě bude řídit a ovládat. Jistě, zabránila jsem mu v tom ve
vlaku, ale jak dlouho bych to mohla vydržet? Co když by
mě mučil? Co když by mučil lidi, které mám ráda? Roth by
mě zlomil během pár vteřin. Vnikl by do mých myšlenek.
Pověsil by mě nad základní kámen jako svou hračku. Skr-
ze mě by mohl otevřít jakoukoli bránu a vypustit ničivou
sílu Moře zrození.

Skrze mě by si mohl podmanit jakýkoli svět.

Přisahám, že cítím jeho ruce kolem svého krku. Jeho zkažený dech na své kůži. Slyším ho, jak se mi vysmívá přes porcelánovou poloviční masku, stejně jako to udělal ve vlaku.

Vsadím se, že Roth celou dobu věděl, že jsem třetí klíč.

Musel dohnat Elsu a tátu brzo potom, co mě vzali z Kolébky. Musel mě vidět v jejich náručí. Byl vztekklý, že ukořistili jeho trofej – ještě víc ho naštvalo, že zase těsně vyklouzli z jeho spárů o chvíli později – ale alespoň to věděl: Kolébka byla nalezena. Třetí klíč je venku a Roth se nezastaví před ničím, aby mě vystopoval. Sakra, strávil by kvůli nám příštích sto let prohledáváním Paláce, ale neměl ponětí, že táta a Elsa se rozdělili, ani o tom, že já a táta jsme se dostali ven. A zatímco pro Rotha uplynulo uvnitř Paláce sto let, pro nás v Bluehavenu uplynulo jen čtrnáct let.

Všechny ty roky plné trápení a bolesti.

Za všechno může Roth.

Prudká bolest mi vystřelí levým ramenem. Sevřu pěsti a zatnu zuby. Šrám na mé dlani je pokrytý strupem a vypadá odporně. Není divu. Byla rozříznutá třikrát za míň než týden? Starostou Atlasem v Bluehavenu, dole u Posvátného schodiště. Violet v rozjetém vlaku. Sama jsem si ji rozřízla u řeky v chodbě plné jiker, kdy jsem nás všechny skoro zabila. Opravdu jsem si včera v noci neměla strhávat obvaz.

„Ještě sto kroků,“ říkám. „Dvě stě. Pak si můžeš odpočinout.“

Už mám od sluncí zlehka opálenou pokožku. Ne do tak snědého odstínu, jako má Violet, ale do tmavší olivové barvy. Tmavší než vybledlé olivové, jakou jsem měla, když jsem žila s Tupanovými. Třpyt soli je až bolestivě oslnivý. Jdu s očima napůl zavřenýma, řasy lámou světlo.

Ale počkat. „Co to...“

Něco tam je. Stín na pláni mihotající se v horkém vzduchu.

Je to snad tábor? Dům? Další fata morgána?

Jdu trochu rychleji a stín na planině se zvětšuje až moc, aby to byl dům. Myslím, že je to kopec. Možná hora. Na chvíli se rozběhnu, vrávorám a klopýtám. Zastavím se a zírám.

Není to dům, kopec ani hora.

Je to vrak lodi.

CHLAPEC, KTERÝ NIKDY NEBYL

Vrak vypadá jako shnilá mršina nějaké pradávné stvůry. Je asi deset pater vysoký. Rezavé železo zničené dlouhými zubatými prasklinami. Duny z červeného písku jsou nahromaděné u boku vraku. Nikdy jsem tak velkou loď neviděla. Najela na mělčinu předtím, než oceán vyschnul? Potopila se v boji nebo při bouři? Prázdná okénka na mě zírají jako hladové oči pavouků. Sledují mě a čekají.

„Strašidelný,“ řeknu.

Zhoupnu se kolem zádi do stínu. Vespodu trupu je trhlina. Provizorní dveře. Uvnitř by mohly být zásoby. Barely s vodou. Pokud se mi podaří dostat nahoru, myslím, že uvidím na míle daleko.

„Haló?“ zavolám. „Je tu někdo?“ Ticho pouště mě zase obklíčí. „Jdu dovnitř,“ řeknu a skoro šeptem dodám: „Nezastřelte mě.“

Vevnitř je šero, podobně jako v jeskyni. Pravděpodobně nějaký nákladový prostor. Vzduch je jen trochu chladnější – spíš jako v troubě než v rozpálené peci – ale změna je

vítaná. Drobné paprsky světla září skrz prorezavělé díry v trupu lodi. Koberec z písku prosákl dovnitř. Je zaneřáděný napůl ponořenými bednami a barely, všechny jsou rozbité. Nalevo ode mě se tyčí stěna posetá poklopy a klikatým kovovým schodištěm vedoucím na další paluby.

Vydám se nahoru po schodech, vyzbrojena dřevěným prknem pro případ, že by se někdo nebo *něco* skrývalo ve stínech.

Poklop první paluby je pootevřený. Vstoupím dovnitř, prkno nachystané k úderu, ale nikdo tu není.

„Hej,“ zavolám, „halóóóó?“

Dál v chodbě objevím skladiště. Uprostřed podlahy je obrovská díra, stejně tak ve stropě nad ní. Opravuji – tucet děr, patro za patrem. Šachta stoupá až na vrchol vraku někde v oblacích. Vypadá to, jako by se už dávno něco lodí probíjelo. Jsou tu i dráty – napnuté jako struny na harfě – stoupající nahoru šachtou a rozvětvující se na každou palubu v ohromnou kovovou síť. Všechny dráty si razí cestu ze spodní místnosti, která je tak tmavá, že do ní stěží vidím. Cvrnknu do jednoho drátu a síť se roztřepe.

Kleknu na kolena a zadívám se do díry. „To si snad děláte srandu...“

Místnost je naplněná výbušninami. Staré popraskané patrony dynamitu. Otevřené barely se střelným prachem. Všechny ty rezavé věci, co vypadají jako malé ananasy. Jsem si celkem jistá, že se jim říká granáty. Vrak lodi je jeden velký sud se střelným prachem. Znovu se podívám nahoru na změřt drátů.

Nástražné dráty. Tohle místo je připravené k výbuchu. „Zatraceně, tak pěkně v klidu...“

Pomalu vycouvám a pokračuju po schodech nahoru. Horní paluba je zaneřáděná stejně jako nákladový prostor.

To teplo, když vyjdu ven, je jako náraz do stěny. Vystoupala jsem do pěkné výšky. Vrchol duny navršené u vraku je teď několik pater pode mnou. Solná pánev se táhne, kam až dohlédnu. Žádný tábor. Žádný kmen. Daleko vpravo na obzoru vidím horský hřeben. Pohoří.

Kaňonové město musí být někde tam.

Vydám se k přídi lodi a objevím něco, co kdysi musela být řídicí místnost. Tohle místo je vážně díra. Kormidlo obří lodi leží přelomené vejplůl na zemi. Kontrolní panely jsou pokryté rozbitými pákami a zbloudilými pružinami. Pokud vím, nikdy jsme takové stroje v Bluehavenu neměli. Četla jsem o nich jen v knihách. Vynálezy z Jiných světů. Cizí přístroje. Kdo byli tihle starodávni námořníci? *Co* byli zač? Lidé, kožené hlavy, nebo něco jiného? Co to táta říkal o Rothových lidech?

Myslím, že jeho rasa byla čestná. Silná a pyšná, nyní téměř úplně vyhlazená.

Mohli tohle postavit? Opustit to? Sakra, Roth mohl stát kdysi dávno přímo tady. Při té myšlence se zachvěju a zkoumavě si prohlédnu solnou pláň na opačné straně. Pořád nic.

„Nepanikař,“ řeknu si, „jsi v pořádku, přemýšlej.“

Třísky na podpal, dřevo, signální oheň.

Kormidlo lodi by mohlo fungovat, ale samo by dost dlouho nehořelo. Hledám, co jiného by se dalo použít, ale ve velké prázdné místnosti najdu jen horní část šachty plné nástražných drátů. Chystám se do ní plivnout, když něco zaslechnu – aspoň myslím, že něco slyším – z pouště.

Někdo volá moje jméno? Otočím se a hrudí se mi rozlévá naděje. Konečně zachráněna. Ale pak se zastavím.

Po celé stěně jsou do zrezivělého kovu vyryté značky. Zářezy. Vlnovky a kolečka.

Stovky nesmyslných čmáranic. Podlaha je pokrytá rozbitým sklem a roztrhanými kousky starého zmačkaného pergamenu, popsaného symboly, které nedokážu rozluštit, slovy, kterým nerozumím. Tamhle v rohu jsou tři zaprášené lahve s alkoholem, ještě zakorkované.

Elsa.

Řekla mi, že putovala pouští několik dní potom, co byla dovedena zpět na Arakaan. Možná se tady na chvíli ukryla. Ale co ty útržky papíru a alkohol? Ne, byla tady před mnohem kratší dobou.

Mám takovou žízeň, že odzátkuju jednu z lahví a uvažuju, že si loknu, ale už jen samotný zápach mě pálí v hrdle. Když se chystám vrátit lahev zpátky, všimnu si obrázku na stěně. Kresba, na které očividně strávila dost času, pečlivě vyrytá.

Dítě – její miminko – zavinuté v dečce.

Dřepnu si, přejeďu prsty chlapcův obličej a *vím*. Docvakne mi to. Tohle je Elsinův soukromý místo. Její tajná skrýš. Místo, které navštěvuje, aby si připomněla chlapečka, o kterého přišla. Chlapečka, o něhož ji připravil Roth. Uvědomím si, že je všude. Na ostatních stěnách, na kousku podlahy, nad poklopem, kterým jsem před chvílí vstoupila. Předpokládám, že z chlapečka by byl nyní muž, kdyby přežil a přišel na Arakaan s Elsou. Myslím, že by mu bylo čtrnáct let, kdyby přišel do Bluehavenu s tátou a se mnou. Zajímalo by mě, jestli mu dali jméno.

A pak mi to dojde. Toto je noční můra, kterou se živí tátův přízrak. Zatímco jsem se plahočila po sklepech, fňukala nad svým životem a zpívala mu hloupé písničky, sledoval svého malého chlapečka umírat znovu a znovu dokola.

„Je mi to líto,“ zašeptám tátovi, Else a chlapci, který nikdy nedostal šanci.

Přisahám sama sobě, že nikomu neřeknu, že jsem to viděla. Ani Violet, ani Hikorymu a určitě ne Else. Toto je její tajemství a tak to taky zůstane. Sakra, vrak lodi je tak obrovský, že jsem mohla bloudit přímo kolem téhle místnosti a nikdy si ničeho nevšimnout. Nikdo se nic nedo...

„*Aú!*“ zvenku se ozve zase ten hlas, teď hlasitěji.

„*Aúúú!*“

Počkat. Hlas ne, ani to není člověk.

Vytí nějakého zvířete.

A v té chvíli uslyším další, mnohem děsivější zvuky, které se rozléhají vrakem lodi. Kvílení. Kňučení. Šílený štěkot. Dobře, našli mě. Ale nenašel mě kmen.

„Plechopsi...“

Vyřítím se ven a nakloním se přes zábradlí. Napočítám jich šest dole na soli a písku, jak štěkají na trhlínu dole v trupu lodi a vbíhají dovnitř. Divocí plechopsi. Nez krocení. Vypadají stejně velcí jako ti, které jsme potkali v Paláci, ale mají oči a uši. Nemají na sobě plechy, jsou pokrytí srstí a štětinami, jako smečka kříženců vlků a divočáků.

A už určitě zachytili můj pach.

Zanadávám do nebe a potácím se zpátky do šachty. Slyším smečku, jak si razí cestu vrakem, drápy škrábou do železa. Zamotá se mi hlava. Rozostří se mi zrak.

V klidu, Jane. Mysli.

Nebude jim trvat dlouho, než mě najdou. Měla bych se zabarikádovat v kajutě? Skočit a zkusit štěstí na duně? Co by udělala Violet? A co Hikory? Jsem moc unavená, nemůžu myslet. Vidím stíny plechopsů vyskakující šachtou v závoji světla. Každou chvíli by mohli zavazit o jeden z těch drátů, což by bylo hodně, hodně špatné. Nebo *velice* dobré, říkám sama sobě a skoro se zasměju. Alespoň by

to ty zatracené potvory zabilo. A udělalo slušný signální oheň, viditelný na míle daleko.

„Ach, sakra.“

Musím tu loď vyhodit do vzduchu.

Zahodím dřevěné prkno, chytnu polovinu kormidla a táhnu ho chodbou. Ten šmejď váží alespoň tunu. Každický sval v mém těle křičí, ale nemůžu přestat.

„Jestli se tu ještě někdo schováváte,“ zakřičím, „tak raději hned vypadněte!“

Zvednu kormidlo nad šachtu, převrátím ho přes okraj a běžím ke dveřím.

Pak ztuhnu, zadržuju dech a čekám. Neozve se žádné *brnknutí* nástražných drátů. Žádný velký třesk. Slyším jen, jak se ke mně blíží plechopsi, aby mě sežrali, a bušení svého srdce.

„Vážně?“ Klopýtám zpět k šachtě. Půlka kormidla nebyla dostatečně těžká. Houpe se na drátech. „Ale *no ták!*“

Více stínů plechopsů poskakuje kolem šachty.

Teď o něco výš, až moc blízko.

Takže druhý pokus. Dotáhnu druhou půlku kormidla k šachtě, hekám a funím, začínám panikařit. Je větší než ta první polovina. Taky těžší. Táhnu, tlačím, pak spadnu na zadek a odkopnu ho.

„No... tak... ty blbej kuse –“

Rachocení, které se ozývá, mi říká, že se plechopsi dostali na horní palubu. Jeden z nich vyskočí k oknu, nacpe svoji velkou škaredou hlavu do místnosti a cení zuby.

Znovu kopnu do kormidla. Převrátí se přes okraj, pryč z mého dohledu. Vrávoravě se postavím a zamířím zpátky do řídicí místnosti, utíkám, nadávám v naději, že to vyšlo.

NÁRAZ! BRNKNUTÍ! BRNKNUTÍ! BRNKNUTÍ!

„Jo!“

Teď musím jen doufat, že nástražné dráty opravdu vedou k bombě.

VÝBUCH!

Exploze je tak hlasitá, že mi prasknou bubínky. Tak silná, že mě to vystřelí zatraceným špinavým oknem. Narážím na přední palubu ve spršce skla. Plechopes sevře svoje čelisti hned vedle mě – příliš blízko – ale další exploze protrhne vrak právě včas. Paluba se kymácí, naklání se prudce na stranu, pryč od duny. Plechopes škrábe drápy po úlovku, ale uklouzne mu to. Podaří se mi vyškrábat se na stále strmější stěnu a přešvihnout se přes hranu. O dvě vteřiny později spadnu na dunu, kutálím se a padám, přetáčím se a kloužu, zatímco křičím: „Uf... sakra... zatraceně... au!“

Trosky padají všude kolem mě. Kusy kovu. Roztříštěné bedny. Letící záchod. Sklouznu dolů a utíkám, celá poškrábaná a odřená, vykašlávám písek. Vrak za mnou sténá a zhroutí se na písčný povrch. Třetí, poslední exploze zlikviduje, co zbylo, a obrovská ohnivá koule se vznese do vzduchu. Černý hříbovitý mrak.

Jakmile jsem v bezpečné vzdálenosti, padnu naprosto vyčerpaná na kolena. Ztěžka dýchám.

Když už jsme u signálního ohně, pokud kmen tohle neuvidí, budu –

Zavrčení vlevo ode mě.

Ukáže se, že nejsem jediná, komu se podařilo z vraku uprchnout. Plechopes na mě vrčí deset metrů ode mě, nízko přikrčený nad solí, olizuje si tlamu.

Na tohle jsem už strašně unavená.

„Ani na to nemysli,“ řeknu.

A čekali byste to? Ten čokl na mě zamrká. Nakloní svoji chlupatou hlavu na stranu. Posadí se a chvíli zírá na

hořící vrak, než odběhne do pouště. Najít jinou smečku, předpokládám.

Zanedlouho uslyším dunění kopyt na soli. Signální oheň zafungoval.

Kmen mě nakonec našel.

RÁNA

Violet na mě pořád zírá. Popravdě mě to začíná štvát. Vím, že se jen snaží ujistit, že jsem v pořádku, ale od té exploze na mě zírá tolik lidí, že bych stejně tak mohla být zpátky v Bluehavenu. Nejsou to nemilé pohledy. Nikdo nekrouťí hlavou nebo nemumlá modlitby spasení. Sakra, občas zachytím i nervózní úsměv. Ale pořád je to divné, jako kdybych byla nějaký vzácný klenot. Neměla bych být překvapená. Čekali tady na mě dlouho. Možná nejsem hrdina, kterého si představovali, ale pořád jsem dívka s jantarovými očima. Jane Doe, dříve ta prokletá. Teď někdo zcela jiný.

„Tady máš.“ Violet mi podá svůj vak na vodu. Já svoji již dopila. „Pij.“

Loknu si. „Díky.“ Navzdory vodě mám stále chraplavý hlas. Sotva jsem promluvila od chvíle, co jsme si sedly. Nemůžu se donutit podívat se Violet do očí, natožpak jí říct, co mám na srdci.

„Půjdu ti sehnat něco k jídlu, ale příděly jsou malé,“ řekne. „Myslím, že na vraku lodi bylo ukryté jídlo, voda a zásoby, se kterými počítali, ale...“

„Vyhodila jsem je do vzduchu.“

„Jo.“ Violet zírá na dýmající vrak. Postavili jsme tábor kousek chůze odsud. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi vyhodila do vzduchu něco beze mě,“ vycení na mě úsměv. „Ale je to v pohodě, jsi naživu. To je vše, na čem záleží.“

„Nejsem si jistá, že s tebou všichni souhlasí,“ řeknu a kývnu směrem k táboru.

Elsa ještě nepřestala kritizovat. Koně za to, že žvýkají seno moc nahlas, svůj vak na vodu, že je prázdný, chudáka hlupáka, který rozlil trochu alkoholu, když jí vak doplňoval, a slunce, že jim trvá příliš dlouho, než zajdou. Když mě našli, neřekla ani slovo. Stála jsem před kmenem a ona si mě jen prohlédla odshora dolů se zaslzenýma očima. Tvář ošlehaná větrem. Nečitelná. Pokožka jako zhrublá opálená kůže, vysušená slunci. Potom seskočila ze svého koně a začala štěkat povely. Bylo to pochopitelné, vážné – právě jsem rozmetala na kousky její tajné místo. Všechny rytiny jejího chlapečka jsou teď ztracené, pohřbené pod horou železa.

„Nenávidí mě,“ řeknu.

Violet zkroutí obličej. „Vlastně myslím, že nenávidí všechny. Možná kromě něho.“ Pokývne na Líné oko, chlápka, který mě popadl včera u brány. Plešatá hlava. Tmavá pleť. Neustále zamračený. Sedí na podložce blízko Elsy a zírá na nás. „Jmenuje se Yaku. Elsina pravá ruka. Moc toho nenačlověčí, ale rozumí nám. Myslím, že Elsa ho učila.“

Kývnu na zbytek lidí z kmene. Asi dvacet mužů, žen a dětí. Někteří z nich mají černou pleť, někteří tmavě hnědou, někteří mají pokožku bílou skoro jako sůl a nosí dlouhé pláště s kapucemi, aby se chránili před rozpálenými slunci. Někteří jsou plešatí jako Yaku. Někteří mají chomáče rozvlátných vlasů nebo ozdobné copánky.

„A oni?“

Violet pokrčí rameny. „Mrchožrouti. Válečníci. Přezivší.“

Myslím, že jsou podobní lidem z Bluehavenu. Lidé ze všech koutů zničeného světa.

Pár z nich sestavuje provizorní stany z potrhaných hadrů. Ostatní lenoší na soli, používají svoje sedla jako polštáře a užívají si tu sladkou dobu mezi dnem a večerem, lhostejní k Elsinu kritizování. Vypadají mírumilovně, ale můžeme jim věřit?

„Myslíš, že říkají o Hikorym pravdu? Že ho... nezabili?“

Violet si obejmě kolena. Zamračí se na Yakua. „To on ho mučil. Skoro mu zlomil obě ruce. A Elsa tam jen seděla, kladla otázky o tobě a klíči. Bylo to strašné, ale... myslím, že nemohli nic riskovat.“ Zakroučí hlavou. „Nemusím je mít ráda, ale pořád jsme na stejné straně, ne? Elsa mi řekla, že je Hikory naživu. Slíbila to. Řekla, že ho poslali napřed na nějakou základnu na okraji hor, aby se mu léčitelé podívali na rány. Cestou do kaňonového města se tam zítra zastavíme.“

Podívám se na západ. V Paláci jsem řekla Hikorymu, že se ho zbavím, jakmile najdeme Elsu, ale teď, když jsme tady? Teď, když víme, že to není moje máma? Když jsme viděli, čím se stala? Tímto tempem se upije k smrti dřív, než se dostaneme zpět k Paláci.

„Nemyslím si, že bez něj tohle můžeme vyhrát, Violet.“

„Já vím,“ řekne jemně. „Dostaneme ho zpátky.“

Solná pánev září živou růžovou barvou, když se slunce zapadající ne na západ, ale na jih vznášejí nad obzorem. Jiný svět – jiná pravidla.

„Je mi líto, že sis tím musela projít,“ řeknu. „Myslím včera v noci. A omlouvám se, že jsem utekla.“

„Elsa říkala, že bouře tu mohou být tak silné, že písek dokáže odtrhnout maso od kosti,“ řekne Violet. „Chtěla

jsem vyrazit a najít tě hned, ale nenechala mě. Musela mě znovu svázat, aby se ujistila, že tady zůstanu.“ Podívá se na svoje kolena. „Myslela jsem, že jsem tě ztratila, Jane.“

Zírám na ni, srdce mi tluč v hrudi.

Podívá se na mě.

Potom mě uhodí do ramene. Tvrdě.

„Au! Violet, co to sakra děláš?“

„Už to nikdy nedělej. Tohle je velký, starý svět a je stejně tak nebezpečný jako Palác. Kdo ví, co tam venku je?“

„Řekla jsem, že se omlouvám.“

„To nestačí.“ Ukáže na mě. Spíš mi vrazí prst do nosu.

„Žádné další utíkání. Jedině že by nás něco honilo, nebo tak. Potom můžeš utíkat. Ale musíš se ujistit, že jsem s tebou. Pořád. Platí?“

I když mě rameno bolí jako čert, usměju se. „Platí, žádné další utíkání.“

„Měla by ses asi omluvit i Else.“

„Jo,“ řeknu, „já vím.“ Na druhé straně tábora Elsa zařve poslední urážku na svého koně a odpadne. „Možná až trochu vystřízlíví.“

Zívnu. Zoufale potřebuju zavřít oči, ale třesť mi hlava a rána v mé dlani je plná písku, jak jsem padala dunou. Poškrábu si kůži kolem rány a cuknu sebou.

„Ukaž,“ řekne Violet, „podívám se na to.“

„To nic není.“

Violet nesouhlasně mlaskne, chytne mě za ruku. „Alespoň bychom to měly vyčistit.“

Její sevření je pevné, ale jemné. Soustředí se tak moc, že se kouše do jazyka, a já na moment přestanu vnímat poušť. Mohly bychom být kdekoli, sedět vedle sebe v našem vlastním dokonalém Jiném světě. Žádná solná pánev, žádný kmen, žádná nebezpečná mise. Je to hezké.

Violet mi lehce foukne do dlaně a opráší pár zrněk písku. „Vypadá to zaníceně. Obávám se, že máme jen jednu možnost.“ Ukáže na nejbližšího člena kmene, který si právě vybírá špínu z bledých zpocených prstů na nohách. „Musí se na to vyčůrat.“

Trhnu rukou k sobě. „Co?“

Violet se zasměje. „Dělám si srandu, Jane.“ Úsměv zmizí. „Ale vážně, vypadá to hrozně, a pokud to brzo nevydezinfikujeme, možná ji budeme muset amputovat.“

Zasměju se a čekám, až řekne: *Ha, dělám si zase srandu!* Ale neřekne.

„Aha,“ odkašlu si, „dobře.“

„Neboj, vsadím se, že tady roste nějaký speciální druh kaktusu, který umí léčit rány. Podle toho, co jsem četla, mají pouštní lidé o těchto věcech přehled. Můžeme se zítra zeptat Hikoryho léčitelů.“

Za předpokladu, že opravdu existují.

Violet vezme svůj vak na vodu a polije mi ruku. Když očistí trochu špíny, její kůže se otře o tu mou. Tentokrát elektrický náboj vystřelí vzhůru mým ramenem, skrz hrudník a hluboko do žaludku. Je to zvláštní a vzrušující, po dlouhé době se díky tomu cítím v bezpečí – chráněná. Než je dokážu zastavit, slova se mi vyřítí z pusy.

„Jak to udělám, Violet? Je to všechno tak... velké.“

„Uděláš to krůček po krůčku,“ odpoví Violet. „Jez svého slona po malých kouscích.“

Zděšeně se rozhlédnu po táboře. „Počkej, my budeme mít k večeři *slona*? Nemůžou... já nevěděla, že tady žijí sloni. Nikdy jsem ani *neviděla* –“

„To je přísloví, ty troubo. Znamená to, že se nemáš na věci dívat ve velkém měřítku. Řeš věci jednu po druhé, jeden